

— Азъ знамъ вашата тайна. Вие се казвате Тенардие.

— Не, отговори той.

— Не можете да криете, изоблачава го Мариусъ. Азъ знамъ цѣлия ви животъ, който е верига отъ злодѣйства.

— Не признавамъ, рече Тенардие.

— И сте голѣмъ мръсникъ. Но нѣ . . .

Мариусъ знаеше, че Тенардие, за да обере баща му полковника на бойното поле, бѣ го занесълъ въ болницата. Той извади една банкнота отъ 500 лева и му я даде.

— Г-нъ Мариусъ! Благодаря ви, много ви благодаря.

— Хайде сега вървете си.

— Не, азъ ще ви кажа тайната, пъкъ ви сѣ ще оцѣните, дали трѣбва да ми дадете още пари. Ще ви докажа, че Жанъ Валжанъ е убиецъ и крадецъ. Но ще ми кажете: това какво ме интересува? Ако той е убиецъ и крадецъ, отнесете се до него, той да ви плати каквато сума искате. Имате право. Можехъ да се отнеса и до него, ала знамъ, че той сега нѣма пари, защото подари на васъ всичкото си богатство. Ще ходя въ Америка. Диря за пари васъ, който имате всичко, вмѣсто Жаңа Валжана, който нѣма нищо. Че е убиецъ Жанъ Валжанъ въ това да нѣмате никакво съмнѣние. Единъ пжтъ азъ се намирахъ въ градския каналъ. Видѣхъ го тамъ, че носи на гърба си трупа на убитъ човѣкъ очевидно да го хвърли въ рѣката. И за какво го е убилъ? то се знае, да му земе паритѣ. За да потвърди думитѣ си, Тенардие извади единъ кжсъ черенъ платъ, напрѣсканъ съ кръвъ и го показва на Мариуса.